

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 1 Petrus 5, 2 - 4
Ochtenddienst

Broeders en zusters,

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Psalm 115 : 1 en 5**
4. **Lezing van de wet**
5. **Zingen : Gezang 154 : 1 en 2**
6. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
7. **Schriftlezing : 1 Petrus 5 : 1 - 11**
8. **Zingen : Psalm 135 : 1 en 3**
9. **Tekst : 1 Petrus 5 : 2 - 4**
10. **Zingen : Gezang 122 : 1 - 3**
11. **Bevestiging ambtsdragers**
12. **Na bevestiging staande zingen : Psalm 134 : 1 - 3**
13. **Dankzegging en voorbede**
14. **Dienst van de offeranden**
15. **Slotzang : Gezang 118 : 2 en 3**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Vier broeders staan vanmorgen klaar om hun ambt in ons midden te aanvaarden. Drie broeders voor het ambt van ouderling of oudste. Eén broeder voor het ambt van diaken. En broeders, daarmee valt u een grote genade ten deel, zoals Paulus dat ook aan Timotheüs schrijft. Paulus schrijft Timotheüs omdat deze behoorlijk in een dip zit. Hij vindt het zwaar om zijn ambtswerk te vervullen. Hij beleeft er niet veel vreugde aan. Maar Paulus die schrijft hem in 2 Timotheüs 1,9 over het feit dat God hen heeft gered en hen heeft geroepen tot een heilige taak, niet op grond van hun daden, maar omdat God daartoe uit genade besloten had. Het is dus een teken van Gods genade als we geroepen worden tot het ambt van ouderling, diaken of predikant. En dat is het natuurlijk ook. Want wie kan het ambt vervullen uit eigen kracht? Wie heeft zelf de gaven verdiend waardoor hij het ambt kan volbrengen? Hebt u uw intelligentie van uzelf? Hebt u de gaven om te troosten van uzelf? Hebt u gave van uw geloof van uzelf? Nee, al de gaven die we hebben om het ambt te vervullen, hebben we slechts ontvangen. Van God zelf. En geen ambtsdrager heeft reden om zichzelf op de borst te slaan en zich boven wie dan ook verheven te voelen. En het is dan ook genade als de Here je roept om als ambtsdrager zijn gemeente te dienen. Om door God is dienst te worden genomen om voor zijn kudde te zorgen.

Ik bedien u het Woord van de Here over de dienst waartoe de ouderlingen door de Here geroepen zijn.

We letten daarbij op drie dingen:

- 1. De taak waartoe de Here ze roept,**
- 2. De wijze waarop ze deze taak moeten vervullen,**
- 3. De beloning die de Here voor het vervullen van deze taak geeft.**

We zullen dus eerst zien tot welke taak de Here de ouderlingen roept. Misschien was het niet het eerste gevoel dat u bekroop toen u te horen kreeg dat de kerkenraad u aan de gemeente zou voordragen om opnieuw in het ambt van ouderling te dienen. Een gevoel van: wat ontvang ik weer een genade van de Here. Want is het nu zo'n feest om ouderling of diaken te zijn? Je bent vaak 's avonds van huis. Je hebt soms vergaderingen waarin moeilijke beslissingen moeten worden genomen. Je doet je best, maar krijgt geregeld toch allerlei kritiek te horen. Drie van u hebben al diverse malen in het ambt

gediend en u hebt deze ervaring. Dus was het woord ‘genade’ niet het eerste woord dat bij u bovenkwam tot u gebeld werd.

Toch is dat wel het woord dat Paulus gebruikt en wat de Here ons voorhoudt. Hij schenkt u genade door u te roepen. Blijkbaar zijn genade en moeiten bij Paulus geen tegengestelde dingen. En dat zien we niet alleen bij Paulus. In Handelingen 5 lezen we dat de apostelen in opdracht van het Sanhedrin worden gegeseld omdat ze in de tempel mensen onderwijs hebben gegeven over de Here Jezus. En dan lezen we in vers 41: “De apostelen verlieten het Sanhedrin, verheugd dat ze waardig bevonden waren deze vernedering te ondergaan omwille van de naam van Jezus.” Lijden omwille van de naam van de Here Jezus is dus ook een voorrecht en een teken van Gods genade. Dat is voor ons vandaag de dag moeilijk te begrijpen, omdat dat we lijden en geluk als twee tegenovergestelde dingen ervaren. Maar zo spreekt de Heilige Geest er dus niet over. Als u lijdt omdat u trouw uw werk doet in de gemeente van Jezus Christus, dan is dat een teken dat u bent opgenomen in de lange lijn van de dienaren van God in het Oude en Nieuwe Testament, die allemaal geleden hebben om de naam van Jezus Christus. Wie de Here wil dienen en door de Here geroepen wordt om daarbij vooraan te staan, die krijgt onvermijdelijk met lijden en moeite te maken. Dat kan niet anders in deze wereld waarin de oorlog tussen het zaad van de slang en het zaad van de vrouw nog altijd woedt. Petrus wijst ook op die oorlog in het vervolg van ons hoofdstuk, als hij schrijft dat we waakzaam moeten zijn, op onze hoede moeten zijn, omdat onze vijand, de duivel rondzwerft als een brullende leeuw die op zoek is naar een prooi.

De Here Jezus, de Heer van de kerk, schenkt u de genade dat Hij u waardig keurt om voor zijn gemeente te zorgen. De gemeente die Christus met zijn kostbaar bloed heeft gekocht. En Hij geeft u de opdracht om voor zijn kudde te zorgen. Als herders. Maar niet als herders die voor hun eigen schapen zorgen. Maar als herders die in dienst zijn van Jezus Christus. De hoogste herder, zoals Hij in vers 4 wordt genoemd. Deze herders zijn dus geen herders die naar eigen inzicht handelen, maar het zijn knechten van de hoogste herder die niet voor hun eigen kudde zorgen, maar voor die van Christus.

En de taak die Christus u geeft is zijn kudde te hoeden. Ook spreekt Petrus over toezicht houden. Maar dat toezicht houden moeten we dus in verband brengen met het hoeden van de kudde. Dit ‘toezicht houden’ is dus niet het toezicht houden van bewakers uit de winkel, die controleren of niemand iets doet wat niet mag. Dit toezien is een liefdevolle

zorg. Een beschermend zorgen. Beschermend tegen de vijanden van de kerk. Het is erop toezien dat de kudde goede voeding ontvangt. Het is erop toezien dat er niemand achterop raakt en de aansluiting met de kudde verliest. Dat is de taak die de Here Jezus, de hoogste herder, u geeft. Een verantwoordelijke taak. Een mooie taak. Dat in de eerste plaats.

Het tweede waarop we zullen letten is de wijze waarop ze hun taak moeten vervullen. Petrus schrijft hierover dat het niet gedwongen moet zijn, maar vrijwillig. En dat is een logische toevoeging. Maar helaas wel een noodzakelijke. Want in de loop van de kerkgeschiedenis zijn er altijd kerkelijke ambtsdragers geweest die hun ambt verwaarloosden. Die hun ambt gebruikten om aanzien te verwerven. Of om hun kas te spekken. Of om macht uit te kunnen oefenen over mensen. Op zulke ambtsdragers zit Christus niet te wachten. Want dat zijn ambtsdragers die het belangrijkste missen. Zij missen namelijk liefde voor Christus en zijn bruid de kerk. En wie als ambtsdrager geen vreugde en geluk in Christus heeft, die zal slap worden in zijn werk. Die zal misschien denken dat hij in de tijd dat hij zijn werk in de kerk aan het doen is, net zo goed geld had kunnen verdienen of tijd aan zijn hobby had kunnen besteden. In zulke ambtsdragers vindt Christus geen vreugde en daar wordt de kerk niet door gebouwd.

Nu is het heel gemakkelijk om dit alles zo te zeggen, maar ik denk dat bijna iedere ambtsdrager wel eens zo moment heeft beleefd. Of misschien zelfs voor langere tijd zo in zijn ambtswerk heeft gestaan. En dan wordt het ploeteren en zwoegen. Dan moet je het hebben van plichtsbesef. Dat houdt je een tijdje vol en misschien wel een hele tijd, maar dat gaat ten koste van je vreugde, ten koste van je humeur, ten koste misschien ook wel van je huwelijk en gezin. En hoe begrijpelijk het ook allemaal is, toch moet je dan wel ingrijpen. En dat geldt niet alleen voor het kerkenwerk van de ambtsdragers, maar feitelijk voor al het werk dat we in het midden van de kerk doen. Of we nu koster zijn, of organist, boekhouder of jeugdleider, het maakt niet uit. Als we geen vreugde meer hebben in ons werk, dan is het de vraag of we nog wel voldoende vreugde hebben in Jezus Christus. Of we in ons hart nog wel voelen hoezeer God ons liefheeft. En als we dat kwijt zijn geraakt, dan doen we er goed aan om ons eerst weer op Christus te richten. Om eerst weer zelf geraakt te worden door het evangelie. Dan zeggen we misschien maar een bezoek af en pakken we onze Bijbel en gaan we intensief lezen en overdenken wat God ons wil zeggen. Dan gaan we bidden en met God in gesprek om

datgene dat ons op het hart ligt aan Hem voor te leggen. Wie zijn werk in de kerk vanuit eigen kracht en gaven wil doen, die houdt het niet echt lang vol.. Maar als we onze kracht telkens weer bij Christus zoeken, dan kunnen we tijden mee. Ook als het in de gemeente anders loopt dan je hoopt. Als er onttrekkingen zijn. Als contacten met gemeenteleden moeizaam verlopen. Als de sfeer in de kerkenraad niet goed is (wat ik hier trouwens zo goed als nooit heb meegemaakt). Als er moeilijke beslissingen genomen moeten worden. Als we ons bij al het werk in de kerk gedragen weten door Christus en ons gesterkt weten door de Geest die Hij in ons heeft uitgestort, dan kunnen we bijna altijd verder.

Dan doen we ons werk ook niet om er zelf beter van te worden. Bij dat 'er beter van worden' zou je kunnen denken aan geld of bezit. Zoals dat in Petrus tijd wel gebeurde of zoals dat in de Middeleeuwen gebeurde. In onze setting moet je dan meer denken aan aanzien en prestige. Zal ik bewondering oogsten. Ook dat is verleidelijk. Want wie wordt er niet graag geprezen door de mensen. En als predikant ben je daar ook gevoelig voor. Maar toch gaat het niet om de eer van de mensen, maar om de eer van God. Of onze Heer Jezus Christus blij is met ons. Daar gaat het om. Zo moeten we bezig zijn in de kerk. Als gemeenteleden en zeker als ambtsdragers.

Verder schrijft Petrus aan de oudsten dat ze zich niet heerszuchtig moeten opstellen. Een gevaar dat iedere ambtsdrager telkens loopt. Maar niet alleen ambtsdragers. Het is een gevaar dat ieder mens loopt die gezag over een ander ontvangen heeft. Ook ouders kunnen heerszuchtig worden. Politie, justitie, officieren in het leger, leraren, iedereen die macht heeft ontvangen kan heerszuchtig worden op het moment dat de mensen over wie je bent gesteld niet doen wat je zegt. Dan kun je zomaar misbruik gaan maken van je macht. Je handen gaan gebruiken waar dat niet goed is. Je kunt mensen gaan vernederen. Je kunt een waar schrikbewind gaan voeren. Maar Petrus schrijft dat dat niet de manier is. Zeker niet in de kerk.

En dat is begrijpelijk, want de Heer van de kerk gebruikt ook geen geweld om zijn zin door te zetten. Hij heeft nooit het zwaard opgepakt. Nee. Hij is ons voorgegaan. Hij heeft het ons voor gedaan. Hij vraagt liefde van ons. En Hij geeft zelf liefde. Hij vraagt gehoorzaamheid aan God. En Hij is zelf zijn Vader altijd in alles gehoorzaam geweest. Hij vraagt bereidheid om te lijden en Hij heeft zelf tot in de dood geleden. Hij vraagt ijver voor zijn kudde. Hij heeft zelf voor zijn kudde geijverd. En in plaats van heers-

zuchtig op te treden, moeten de oudsten, het goede voorbeeld geven. Net zoals Christus ons in alles het goede voorbeeld heeft gegeven.

Dat in de tweede plaats.

We zullen in de derde plaats letten op de beloning die de Here voor het vervullen van deze taak geeft.

Het is niet altijd eenvoudig om in de kerk de taak te vervullen die de Here Christus ons geeft. Dat mag duidelijk zijn. Het vraagt incasseringsvermogen en doorzettingsvermogen. Het betekent dat je geregeld zult lijden. Maar wie volhoudt, door telkens weer zijn geluk en kracht in Christus te zoeken, die zal de krans van de luister ontvangen. Een krans die nooit verwelkt. Zo'n erekrans kunnen we vergelijken met een medaille zoals sporter die krijgt omgehangen als hij als eerste de finish heeft gehaald. Of zoals de medaille die marathonlopers die ontvingen als ze na 42 kilometer en 195 meter de streep passeren. Onderweg hebben ze heel wat geleden, maar ze zijn doorgedaan. En wie zo trouw zijn taak in de kerk vervult, die zal ook een prijs ontvangen. En wat voor prijs. Hij zal niet zo maar een krans ontvangen, maar de krans van de luister. De krans van de heerlijkheid.

En wat is dan die luister? Die heerlijkheid? De heerlijkheid dat we van al onze zonden zijn bevrijd. Dat we in het huis van God een plek ontvangen. Dat we in de zichtbare nabijheid van God leven. Die prijs, broeders, ligt voor u klaar. Er ligt als het ware al een krans voor u klaar, met uw naam erop. Ja, er ligt voor u allemaal een krans van heerlijkheid klaar. Een krans die niet zal verwelken. Een krans die niet zijn schoonheid en frisheid verliest. Voor ieder van ons als we trouw en met liefde onze roeping vervullen.

Amen